

Arrest

nr. 143 030 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat W. BUSSCHAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door zijn echtgenote B.L. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake zijn echtgenote wordt bij arrest nr. 143 029 van 13 april 2015 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 24 april 2014 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de minister van buitenlandse zaken hebben besloten om volgende landen voor te dragen als veilig land van herkomst.

Het gaat om volgende landen :

- Bosnië-Herzegovina*
- FYROM*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een

reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt o.a. vast dat (i) noch verzoekster, noch haar partner P. enig bewijs van identiteit en nationaliteit neerleggen, (ii) de door verzoekster aangehaalde feiten problemen van intrafamiliale aard zijn en zowel zijzelf als haar partner verklaren met niemand anders dan met haar vader problemen te hebben gekend, en (iii) verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor haar problemen met haar vader geen of onvoldoende beroep kon doen -of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, met wie zij nooit enig probleem kenden.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het poneren van een vrees voor vervolging en het op een algemene en allerminst ernstige wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Verzoekster gaat niet in het minst in op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat zij noch haar partner enig bewijs van identiteit en nationaliteit neerleggen. Ook de vaststelling dat de door hen aangehaalde feiten problemen van intrafamiliale aard zijn en uit haar verklaringen en die van haar partner blijkt dat zij enkel met haar vader problemen kenden, laat zij geheel ongemoeid. Deze pertinente motieven blijven derhalve, nu zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, onverminderd gehandhaafd.

Verzoekster ontkracht, noch weerlegt bovendien -en zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging- de verschillende pertinente vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat zij niet aannemelijk maakt dat zij voor haar problemen met haar vader geen of onvoldoende beroep kon doen -of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Het door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde internetartikel getiteld "Ook de politieagenten zijn hier bang" dateert van 4 april 2002 en is geenszins van aard om ook maar enigszins afbreuk te doen aan de in het administratief dossier opgenomen veel actuelere, objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie omtrent de beschermingsmogelijkheden in Kosovo (Subject Related Briefing 'Kosovo - Beschermingsmogelijkheden' d.d. 5 juni 2012). Uit niets blijkt en verzoekster maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat het haar en haar partner met betrekking tot hun verklaarde problemen met haar vader aan nationale bescherming ontbeert.

Daargelaten de geloofwaardigheid van de door verzoekster ingeroepen problemen met haar vader en de vaststelling dat deze niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om

aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing, zoals verzoekster in casu doet, naar algemene (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent o.a. de algemene (veiligheids)situatie in Kosovo, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Het door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde artikel met betrekking tot het feit dat de Raad van State Albanië van de lijst van 'veilige landen' heeft geschrapt, wijzigt, net als het door haar bijgebrachte rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen 'Infodoc Kosovo - de Belgische praktijk in asiëldossiers 2012-2013' en haar verwijzing naar het feit dat in Frankrijk de Raad van State Kosovo van de lijst van veilige landen heeft gehaald, niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

Met betrekking tot het aan het verzoekschrift toegevoegde reisadvies van de Nederlandse autoriteiten aangaande Kosovo, merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Nederlanders en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 maart 2015, voert verzoekende partij aan dat rekening moet gehouden worden met alle elementen in haar dossier. Zij stelt dat uit de stukken van het dossier, met name de informatie, duidelijk blijkt dat etnisch Albanezen in Kosovo problemen kennen en legt de originele geboorteakte van haar echtgenoot neer.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 6 maart 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers

louter tot het volharden in haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Wat betreft de geboorteakte van haar echtgenoot waarmee zij haar identiteit tracht te staven, wijst de Raad er op dat alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, het geen enkel objectief element bevat (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat haar echtgenoot wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. Dergelijk document is aldus geen bewijs van de identiteit van verzoekende partij of van haar echtgenoot, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Wat er ook van zij, deze geboorteakte doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij voor haar familiale problemen beroep kon doen -of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Bijgevolg blijkt in hoofde van verzoeker evenmin dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS